

Flori Albe

ANA-MAGDALENA ZAINEA

Flori Albe

TOTAL PUBLISHING

© 2016 Ana-Magdalena Zainea
Orice reproducere, chiar și parțială, a acestei lucrări
este interzisă fără acordul scris al autoarei.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZAINEA, ANA-MAGDALENA

Flori Albe / Ana-Magdalena Zainea. – București : Total
Publishing, 2016

ISBN 978-606-8003-44-3

821.135.1-312.6

Credit foto copertă: Emilie Möri, <http://www.emiliemori.com>

Redactor: Paul Marcu

Editura Total Publishing
www.totalpublishing.ro

*Fă-mi loc în gândurile tale,
îngerule din inima mea ...*

Cuvânt-înainte

Îți mulțumesc cititorule pentru că te-ai oprit în dreptul acestei cărți și ai deschis-o.

Acum sper să ai și răbdarea să o citești până la capăt, pentru că, citind-o, îi vei dărui un nou început.

Nu este o carte ușor de citit – în povestea mea, episoadele nu sunt redată în ordine cronologică, sunt desigur subiective și se desfășoară așa cum decurg visele, nesupuse legilor lumesti.

Principalii protagoniști ai cărții sunt doi adolescenți care, în pragul maturității, se confruntă cu situații și trăiri noi.

De fapt, cartea începe cu sfârșitul poveștii și se termină cu speranța unui nou început, prin care să fie depășit dramatismul prezentului.

Citește cartea și vei retrăi ceea ce a simțit ea, eroina mea principală. Anumite întâmplări par să se repete, dar ele sunt expuse de fiecare dată printr-un alt personaj.

Povestea surprinde momentele cheie din viața protagoniștilor noștri, momente care au un caracter irevocabil, prin care viața lor se transformă total.

Întâmplările se desfășoară, într-o perioadă de dinainte și de după Revoluția Română. Evenimentele din decembrie 1989 au lasat urme adânci în viața eroinei principale. Primele capitole din carte expun urmările revoluției văzute prin ochii săi de copil.

Cartea ne prezintă o poveste de dragoste, dar nu este o dragoste cu happy-end, așa ca în poveștile cu „a fost o dată”. Este povestea a doi oameni care, deși se iubesc, sunt în imposibilitatea de a comunica. Este ca și cum ar vorbi limbi diferite, neputându-se conecta. De aceea, îți dau impresia că sunt translucizi, nepământești, ca și cum ar pluti prin poveste, ca umbrele fără trup.

Singura evidență fizică a poveștii lor de dragoste este reprezentată de scrisorile lor, care sunt redade preponderent în ultima parte a cărții.

Fiind o mare iubitoare de natură, pentru a surprinde frumusețea lucrurilor pure, am inclus elementele naturii în scrierea mea. Atunci când e prea mult pentru om și când simțurile nu-i mai ajung, atunci poate știe viscolul ce simte el, poate plânge ploaia lacrimile lui, îl poate cuprinde apa ca să-l poarte departe spre adânc.

* * *

Dacă vei avea răbdare să citești această carte până la sfârșit, cu siguranță vei rămâne impresionat. Povestea asta poate fi a orișicărui, deci chiar și a ta. A ne aminti înseamnă a retrăi, adică, la urma urmei, înseamnă a lua totul de la capăt.

Este o carte de citit nu numai cu ochii, ci, mai ales, cu sufletul. Citind-o o vei reîntregi, o vei reînvia!

Orice asemănare cu persoane și întâmplări reale este pur întâmplătoare.

Ana-Magdalena Zainea

1999

Păși special cu dreptul, să îi aducă noroc. Își pierdu echilibrul când călcă pe punte, se sperie, trase aer în piept și pași mai departe. În urmă, rămase albul murdar al zăpezilor ce căzuseră în ultimele două săptămâni. Puntea avionului trepidă. Înaintă cu pași nesiguri căutând locul indicat pe bilet.

De-ar fi un loc la geam, gândi Nana și intră în panică la gândul că nu va putea vedea lumea de sus, așa cum voia ea să o vadă: o lume albă, imaculată, fără petele trecutului, fără dureri și fără renunțări; o lume plină de noi începuturi, acelea care ar fi putut să vină și acelea ce, poate, vor veni. Nana se sperie la gândul că s-ar putea întâmpla ceva neașteptat sau că avionul va întârzia pentru totdeauna și odată cu el și plecarea ei.

Înainte Nanei, pe culoarul avionului, călătorii își căutau locul destinat, cărându-și bagajele, strângându-le la piept, ca și cum și-ar proteja viața, adunată toată într-o geantă pe care o apărau de mâini nevăzute.

Avionul se umplu cu călători emoționați, dornici de nou, de puțin altceva... ceva mai altfel decât viața lor de până atunci. O călătorie în străinătate, fie ea și pentru o lună, era pentru oricine o vacanță meritată. Poate era o întrerupere voită a normalității, așa cum le era ea dată de la naștere și până la moarte: cu monotonie, cu agitație, cu plictiseală, cu durere și cu multe, multe renunțări. Unii poate mergeau la muncă, oboșiți, cocoșați și triști. Alții își lăsau familia în urmă, poate soțiile, copiii sau, poate, toată viața.

Plecau spre un trai mai bun, așa cum li se promisese, așa cum visaseră... fiecare în felul lui. Dacă avea să fie un trai mai bun, nimeni nu avea să știe, precum nimeni nu știa dacă un eveniment neașteptat ar putea întârzia avionul, sau dacă îl va ține ținut pe pământ pentru câteva ore, zile, sau chiar pentru totdeauna.

Neastâmpărul unora devenise acum înfrigurarea tuturor, călătorii așezați, fixați cu centurile, priveau fie unii spre alții, fie răsfoiau revista de bord. Unii se prefăceau că se odihnesc, iar alții că citesc, dar aveau cu toții un fel de teamă în sulfet. Era teama aceea dată de necunoscut, sau de orice altă situație în care omul trebuie să accepte un risc pentru a putea merge înainte.

Zborul, în sine, nu e confortabil nimănui. Nimeni din câți au zburat nu pot spune că nu s-au gândit pentru puțin că ar putea fi pentru ultima oară. Zborul, de fapt, nu este o stare normală omului.

Nana avea un loc la geam și se pregătea emoționată de decolare. Se gândea cum ar fi dacă, în loc ca avionul să decoleze, acesta va exploda. Se uită la pasagerul de lângă ea, un grăsan liniștit care răsfoia o revistă. Din scaunul din față se vedea cocul umflat al unei dame cu părul roșcat. În dreapta ei, geamul rotund prin care se vedea albul imaculat al zăpezii. Mai departe, ciorile strânse în cerc, croncănind, de frig sau de foame, gălăgioase, ca niște pete de cerneală neagră. Își aveau ciorile și ele rostul lor, fără a da atenție avionului care se pornise din loc spre pista de decolare.

Avionul trosnea și trepida. Nana se gândea cum ar putea, oare, acest obiect să zboare. Se rușină apoi de ce-a gândit și, ca să nu fie semn rău, ceru iertare și se lăsă purtată de avionul care, cu un uruit prelung, se desprinsese de pământ.

În timp ce grăsunul de lângă ea căsca obosit, Nana se adânci în scaunul ce o purta spre cer. Și chiar de s-ar prăbuși acum, cel puțin ajunsese la jumătatea cerului. Nana își aminti părul lui Mircea și simți în nări miros de flori sălbatice. Dar, dacă s-ar prăbuși, ar prinde-o Mircea de mână și nimic rău nu i s-ar putea întâmpla. Pe Mircea îl purta Nana mereu aproape, îi vorbea în gând și, tot în gând, Mircea îi răspundea. Nu, nici acum nu avea Nana să moară, ci va pleca spre altă țară, acolo unde o va lua de la început: o viață nouă, departe de durere, de renunțări și de moarte.

Tristețea și-o lăsase Nana acasă azi-dimineață, făcuse un pact cu ea, s-o aștepte până se întoarce. O păcălise, bineînțeles, deși tristețea nu înțelegea. În avion, fericită că totul a decurs bine, cu simțământul că viața o așteaptă, Nana privea norii.

Ce mult alb e în cer atunci când lumea e scufundată sub nori. Probabil aici e și sălașul îngerilor, al celor care zboară deasupra pământului, protejând viața oamenilor.

Va veni Roy la aeroport? se întrebă Nana. *Dar sigur că va veni!* își răspunse tot ea. Roy era altfel decât toți ceilalți, de aceea îl acceptase.

Deasupra norilor strălucea soarele înghețat. Soarele intră prin fereastra rotundă și îi lumină fața.

O să fii fericită fată, o să fie bine!
Spune-mi, Soare, că ai să mă veghezi!
O să răsar deasupra ta, Nana,
Și acolo unde te duci, am să răsar!

Mulțumi soarelui cu un zâmbet. Grăsanul de lângă ea nu băgă nimic de seamă. Mai bine, altfel Nana ar fi simțit nevoia să se explice. Dar nu putea explica nimic, nimănui. Când pășise Nana în avion, lăsase în urmă totul. Pe Marius, care purta soarele în ochi și gropiță în bărbie, pe Mircea, cu părul întunecat mirosind a fum. Dar nu era Mircea

al ei, cum nici țara asta nu fusese a ei. Chiar și familia din care provenea îi fusese străină și rece.

Cu zece ani în urmă, când izbucnise Revoluția Română, Nana era adolescentă. Nu înțelegea prea bine ce se petrecea și nici ce le va aduce lumea aceea nouă. La televizor se transmitea situația țării și Maie râdea fiindcă trăise o viață sub comunism și Maie plângea fiindcă, de fapt, nu trăise deloc.

În prima noapte a revoluției curseseră gloanțe roșii, brăzdând cerul, dansând nemaivăzut. Tata zicea că erau trasoare, fiindcă așa văzuse el în armată.

Se uita și Nana afară la luminiile roșii, dar nu i se păreau primejdioase, ba mai mult, le vedea vesele și vii. Și nu înțelegea Nana de ce plângeau oamenii când, de-acum, avea să se schimbe lumea. Se gândea mai mult la Marius care era în armată și spera că el o să vină în permisie de Crăciun și că o să îl revadă.

Trecuse mai bine de un an de când îl văzuse pe Marius prima oară. Ninge tare și el o oprise din drum, o apucase de mână și o trăsese spre el. Ridicase privirea spre el și îi văzuse ochii cercetând-o. Nu se uita cum se uitau ceilalți băieți, privirea lui îi trecea prin carne și se uita direct în suflet.

De atunci îl iubea Nana pe Marius, în secret îl iubea. Dar el plecase în armată și Nana nu-l mai văzuse de aproape un an. Izbucnise revoluția și oamenii vorbeau despre răniți și morți și-i crescuse

Nanei o gaură în suflet, care se adâncea puțin câte puțin.

Râdea Maie cu ochii umflați de plâns, râdeau tata și mama și ziceau că de acum au să vină vremuri bune și că s-a terminat cu comuniștii. Dar, în sufletul Nanei creștea gaura neagră care se transforma în întuneric, brăzdat de trasoare roșii, șuierând.

Nana află de la Dana că pe Marius îl împușcaseră la Otopeni. Gaura din sufletul ei se căsca acum ca o groapă întunecată. Nana trăia dar, în schimb, muriseră mulți, mulți alții.

Zburând peste norii albi se uita Nana la lumea minusculă de jos. Poate Dumnezeu era un arhitect de mușuroaie de furnici sau poate era doar un Dumnezeu-copil care, din când în când, mai sfărâma câte vreun mușuroi. Și Nana devastase mușuroaie de furnici, fascinată de agitația lor. Copilă fiind, nu le înțelesese pe atunci drama. Iar acum, cum să înfrunte ea arhitectul lumii, cel care face și desface, cel care dă și care ia, preabunul și prearăul, protectorul și distrugătorul lumilor noastre, al iubirilor noastre, al mușuroaielor noastre.

Avionul plutea prin văzduh, deasupra soarele roșu, dedesubt tărâmurii noi cu culori stranii, căsuțe grupate frumos, legate simetric prin străzi

șerpuinde. Ce fel de oameni trăiau aici? Erau fericiți? Străluceau casele lor altfel decât casele românilor? Nu se aflau, oare, sub același arhitect divin, cel care construia pentru a dărâma și dărâma pentru a construi din nou?

Soarele intrase prin fereastra ovală, orbind ochii Nanei. Surprinsă, Nana își apără ochii cu mâna, ca și cum ar fi vrut să-l împingă înapoi prin fereastră. Dar soarele nu se clinti, rămase mut și roșu, luminând tărâmurile peste care zburau.

Încotro plecase ea? Și avea să fie iubire? Fericire? O fericire dintre acelea care te afundă în uitare și prin care, nemaiputând privi înapoi, te uiți doar înainte?

Căci privind înapoi ar vedea doar tristețe; tristețea cu ochii nedumeriți, cu limba scoasă, holbându-se, înțepenită ca un hoit. Și pe Mircea l-ar vedea rostogolindu-se, alergând, plângând, cu ochii înroșiți, cu burta suptă, lipită de spate, pe Mircea cu dinții albi și frumoși, cu ochii căprui și largi ca două lacuri de munte.

Nana învățase că iubirea își are o viață și o voință proprii, că singură vine și pleacă, precum o pasăre liberă care alege să zboare. Că nici păsările nu cântă cu adevărat când sunt captive, zborul lor disperat între gratii nu e zbor, ci zbatere, iar cântecul lor e țipăt de jale. Tot așa strângea și Nana mâna lui Mircea pe când iubirea de iubire o ardea și nu se temea Nana de moarte, pe cât se temea că

are să-l piardă pe Mircea, fiindcă Mircea, mai presus de toate, devenise sensul.

Ciudată făptură e iubirea, când doar cu o privire, un alt om îți intră în sânge. E ca și cum te-ai vedea pe tine însuși, răstignit într-altul și acest om, străin de fapt, îți devine oglindă. Te uiți în adâncul lui și te pierzi, te cauți, te regăsești, ți-e sete, bei și te îmbeți. Tot așa era și iubirea Nanei pentru Mircea, iar el era o parte din ea.

Avionul se pregătea de aterizare și coborâse printre nori. Întunecați și plumburii, norii îl zdruncinau, iar el, elastic și zvelt, se menținea. Râdeau norii de Nana, iar ea se afunda în scaun. Uruiau norii la Nana, dar ea își astupa urechile să nu-i audă. O strigau norii pe Nana și voiau să intre prin fereastra ovală, să o apuce și să o tragă afară. Nana închise ochii și se prefăcu că e doar vântul care bate, că e doar tabla avionului care trosnește. Că nu e nimic altceva, decât avionul care se apropie vertiginos de pământ.

În loc de postfață

Pe Nana am cunoscut-o când eram în vacanță, în România. Făcea un tur prin Maramureș, împreună cu soțul și cu gemenii lor, Marius și Mircea. Am văzut-o pentru prima oară în grădina pensiunii la care ne cazasem și noi. Copiii noștri s-au împrietenit imediat, mai apoi și noi. Am petrecut aproape o săptămână împreună și cred că dorul de România a fost ceea ce ne-a unit din primul moment.

Acasă, nu mai era pentru mine un loc anume, cu trecerea timpului se transformase într-un dor adânc, tăbăcit, ca o sufocare.

Am vorbit mult cu Nana despre viețile noastre departe de țara natală. A fost prima, după mulți, mulți ani, care m-a înțeles, fără prea multe cuvinte. Ne-am împrietenit.

Mi-a povestit despre viața ei în România. Despre Mircea. Deși trecuseră aproape douăzeci de ani de la moartea lui, Nana încă îl iubea.

Zicea că nu a încetat niciodată să speră că îl va revedea vreodată; cât de nefirească părea această idee...

Cum ar fi, mi-a spus, dacă ar apărea o dată în fața mea?

Aș lăsa tot ce am acum, ca să-l urmez pe el...

Nu am intuit răspunsul... Unele întrebări nu au nici un răspuns.

Mi-a spus că ăsta a fost până acum secretul ei și că își dorește foarte mult să-l redea pe Mircea lumii. Când a aflat că scriu, m-a rugat să scriu despre ei. Voia să-i dea lui Mircea un loc în această lume. Pentru ea ar însemna că i l-aș înapoia.

Dar cine sunt eu să mă joc de-a lumea?! ... Să mă joc de-a viața și de-a moartea și să-l reînviu pe Mircea?

M-am gândit mult la povestea Nanei, poveste pe care, de fapt, nu voiam să o scriu. Dar cred că m-a infectat Nana cu iubirea ei și, ca să mă vindec, a trebuit să o scriu. Mai mult ca sigur, nevoia de a scrie a apărut după ce am primit scrisorile și caietele lui Mircea și ale Nanei. Nana zicea că mai este un caiet pe care l-a pus lângă Mircea, în sicriu, alături de verighetele lor.

Ce povară grea a pus pe umerii mei Nana! Scriind despre Mircea, nu l-am reînviat deloc. Ba mai mult, l-am închis pentru totdeauna aici, de unde nu va mai ieși niciodată ca să-și elibereze suferința. Și pe Nana am închis-o aici, condamându-i pe amândoi la viață și la veșnicie.

Am scris această carte în decursul a trei ani, cu perioade lungi de inactivitate. De cele mai multe ori, nu scriam luni în șir, pentru ca mai apoi, să scriu fără întrerupere, nopți de-a rândul.

Povestea asta a fost pentru mine o agonie. Scrisul m-a mântuit, căci închizându-i pe ei aici, m-am eliberat eu.

Ana-Magdalena Zainea

„Am citit pe nerăsuflăte această carte și m-a mișcat profund. În ciuda faptului că au trecut atâția ani de când autoarea a plecat din România, și-a păstrat intact lirismul specific sufletului românesc. Ca într-un scrin negru, petrescian, păstrează nealterate și cu sfințenie crâmpieie din viață, adevărate insule în care întâlnești persoane dragi, separate unele de altele, ca mărturii absolute ale unui tragism inexplicabil. Asemenea eroului grec Ulise, cu fiecare reîntoarcere către persoanele pe care le-ai iubit, acestea îți aduc aminte de îmbrățișări, sărutări și trăiri intense ce te cuprind ca o mreață.

Este o îmbietoare antiteză trecut-prezent cu două iubiri care se duelează, una cu un zbor frânt prea devreme, alta care eșuează în a se realiza în absolut.

Am devenit un martor mut al suferinței personajelor, prin povestea lor căreia trecerea implacabilă a timpului nu-i răpește senzația de moment și nici nu i-o atenuază, aidoma unei scoarțe brăzdate de falnic stejar, ca un vinil pe care, trecându-ți degetele, îl poți simți și face să spună o tânguetoare și sfâșietoare poveste de dragoste.”

Florentin Nicolae
(Craiova)

* * *

„Acum câțiva ani, am citit pentru prima dată blogul Anei-Magdalena Zainea. De-atunci am știut că nu trebuie niciodată să se oprească din scris. Mă bucur că n-a făcut-o. După citirea acestui roman, sunt convinsă că veți înțelege de ce.

O îmbinare de stiluri literare și un talent negreșit de scriitor – formula ideală a unui roman altfel, pentru cine vrea să fie smuls, pentru o clipă lirică, din propria realitate. O poveste despre iubire și despre nemărginirea tristeții umane, despre moarte și despre speranță, o poveste care ne arată că lupta cu sine este cea mai mare luptă. Un suflet care alege să se piardă în neant și altul care alege să se consume, mai întâi de iubiri, aici, pe pământ. O poveste despre alegeri, oricare ar fi ele. “

*Cristina Mozoceanu
(Belgia)*